Onlar aynı nesillerdi. Mehmet Âkif sağken, Tevfik Fikret de şiir yazıyordu ve Nâzım Hikmet de belki "Anadolu Destanı"nı kaleme alıyordu. Birbirine polemik yapıyorlardı: "Ey yetim-i Safa/ Düşün ki, son bir defa." İşte, ikisinin Peyami Safa'yla cedelleşmeleri. Bunlar aynı neslin aynı heyecanlarını yaşamış insanlar, ama bunalım neslidir. Bir kısmı şahikaya gitmiştir, bir kısmı hata yapmış olabilir. Bizim bunlara birleştirici gözle bakmamız lazım.

Sayın Başkanımızın müsamahasını suistimal etmemek için -hepsinin ruhları şad olsun, mekânları cennet olsun- hürmetlerimi arz ediyorum. (Alkışlar)

BAŞKAN - Teşekkür ediyorum Sayın Yalçıntaş.

Maddeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

3'üncü maddeyi okutuyorum:

MADDE 3- (1) Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

BAŞKAN - Madde üzerinde şahsı adına söz isteyen Faruk Koca, Ankara Milletvekili... Yok.

Alaettin Güven, Kütahya Milletvekili.

Buyurun.

ALAETTİN GÜVEN (Kütahya) - Sayın Başkanım, değerli milletvekili arkadaşlarım; 1399 sıra sayılı İstiklal Marşının Kabulünü ve Mehmet Akif Ersoy'u Anma Günü İlan Edilmesi Hakkında Kanun Tasarısı'nın 3'üncü maddesinde şahsım adına söz almış bulunuyorum. Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Her şeyden önce, bu yasa, sanki, Mehmet Âkif'in, hayatta iken, "Rahmetle anılmak, ebediyet budur amma/Sessiz yaşadım, kim beni nereden bilecektir." mısralarına, Hükûmetimizin tasarısı, Kültür Bakanlığımızın gayretleri, Türkiye Büyük Millet Meclisinin de, burada, bir anma günü olarak tasarıyı kanun haline getirme gayretleri, bu mısraların bir cevabıydı gibi geldi bana. Tabii, "Sessiz yaşadım, kim beni nereden bilecektir." diyor; ama, bu millet bilecek Mehmet Âkif'i, "Asım'ın nesli" bilecek Mehmet Âkif'i, kâh İstanbul'da Fatih kürsüsünde, Süleymaniye kürsüsünde gezerken onu dinleyen millet bilecek, kâh Kastamonu Nasrullah Camisi'nde konuşmalarını dinleyen millet bilecek, kâh Tacettin Dergâhı'nda, bir bülbüle "Eşin var, aşiyanın var, baharın var ki beklerdin." diye serzenişte bulunurken terennüm ettiği cümlelerle bileceğimiz Mehmet Âkif, her şeyden önce, İstiklal Savaşı'mızın kazanılmasında mutlu, sevinçli ve kararlılığının sonucunu görmenin bahtiyarlığını yaşıyordu.

O, sohbetler, konuşmalar İstiklal Marşı'na geldiğinde, yatağından zor da olsa doğruluyor, kalkıyor ve konuklarına diyordu ki: "İstiklal Marşı"... O günler ne samimi, ne heyecanlı günlerdi. O şiir, milletin o günkü heyecanının bir ifadesidir. Binbir facia karşısında bunalan ruhların ıstıraplar içinde halas dakikalarını beklediği bir zamanda yazılan o marş, o günlerin kıymetli bir hatırasıdır. O şiir bir daha yazılamaz. Onu kimse yazamaz, onu ben de yazamam. Onu yazmak için o günleri görmek, o günleri yaşamak lazım. O şiir, artık, benim değildir, o, milletin malıdır. Benim, milletime karşı en kıymetli hediyem budur." demiştir.

Sayın Başkanım, değerli milletvekili arkadaşlarım; bütün okullarımızda haftanın başı ve sonu okuduğumuz İstiklal Marşı bir tazelenmedir, bir yenilenmedir, bir dinamizmdir, Türk dilinin en güzel örneğidir, muhtevası ve duyguları eşsizdir, fazilet ve medeniyeti öne çıkarmaktır, ümittir ve aydınlığa yol almaktır. İstiklal Marşı, tefekkürdür, ruhtur, heyecandır, hikmettir, şanlı mazimizdir, kahramanlık destanımızdır, heybetli kimliğimiz ve kişiliğimizdir. Dik bir duruştur İstiklal Marşı; özgürlüğün simgesidir, maneviyat sembolüdür, kararlılık, yurtseverlik, özgürlük aşkı ve çağdaşlıktır.

İstiklal Marşı'mızın şairi Mehmet Âkif Ersoy'a gelince: O, örnek bir şahsiyet, anlamlı bir kimliktir. İman ve ahlak abidesidir. Mert ve sarsılmaz bir karakterdir. Milletin ta kendisi bir insandır.